

for ingen kan jo være i tvivl om, at det i hvert fald ikke var Enhedslisten, der var først med det her forslag.

På den anden side tror jeg nu heller ikke, kulturministeren havde udarbejdet sit forslag og var klar til at fremsætte det før den 9. februar, hvor Det Radikale Venstre fremsatte det her forslag. Jeg tror nok, rækkefølgen har været den, at Det Radikale Venstre har lavet et forslag, så er regeringen kommet med et forslag, muligvis helt uafhængigt af Det Radikale Venstres tanker – hvad ved jeg? – og så er vi nu enige om, at det her er en god ting. Og jeg skal bare for god ordens skyld sige, at hvad enten man nu vælger den ene udformning eller den anden udformning, så er vi i hvert fald i Enhedslisten grundlæggende sympatisk indstillet over for det her forslag.

Vi synes selvfølgelig, at man burde gå langt videre. Efter vores opfattelse så burde det jo være sådan, at Danmark rundtomkring i verden var kendt som et sted, der med glæde tog imod mennesker, som var politisk forfulgt eller var forfulgt på grund af deres seksuelle orientering. Det ville jo være et godt udgangspunkt for, at vi også aktivt støttede de bevægelser og de grupper af mennesker, der slås for menneskerettigheder og demokrati osv., som vi for tiden jo kan se med de iranske kvinder, som er involveret i et meget omfattende opgør med det præstestyre, der sidder nede i Teheran, et opgør, som tager udgangspunkt i, at de rejser kravet om, at de selv vil bestemme, hvilken påklædning de skal gå med, og en kamp, der jo desværre også er nødvendig indimellem at føre her i Danmark.

Men når det er sagt, altså at vi godt kunne ønske os et bredere perspektiv i det her, så er det jo rigtigt, synes jeg, at hele spørgsmålet omkring ytringsfrihed er så grundlæggende og så vigtigt, at det godt kan forsvares, at man tager en gruppe ud og giver den nogle særlige privilegier. For i en eller anden forstand er ytringsfriheden jo forudsætningen for demokrati eller i hvert fald en af de vigtigste forudsætninger for demokrati. Og vi har jo også set i alle de samfund, hvor man med henvisning til det ene eller det andet nægter folk retten til at ytre sig, at så er det ikke bare det politiske demokrati, der forsvinder, så er det ikke bare menneskers mulighed for at ytre sig, der forsvinder, men den slags samfund har også en tilbøjelighed til at gå under i en proces, hvor man kan sige, at den dynamik, som kritiske mennesker kan være med til at sikre gennem debatten, forsvinder.

Vi har jo også set, at mange magthavere rundtomkring i verden er meget bevidste om, hvilke alvorlige konsekvenser det kan få for deres regime, hvis forfattere ytrer sig kritisk. Salman Rushdie har været nævnt her i dag. Der kunne nævnes et utal af andre. Derfor er det selvfølgelig fornuftigt at fastholde, at man godt kan etablere en særlig ordning i forhold til forfattere og journalister.

Jeg vil bare sige, at for Enhedslisten er det afgørende, at vi ikke laver et skel, der gør, at vi kun lukker folk ind, som er enige med os – eller med Dansk Folkeparti eller med ministeren – men at udgangspunktet er, at vi lukker mennesker ind, som bliver forfulgt, fordi de forsøger at bruge deres ytringsfrihed til at kæmpe for nogle ting, som de selv synes er vigtige. For i det øjeblik vi begynder at sige, at vi kun lukker dem ind i vores land, som overtræder ytringsfriheden på den rigtige måde, så er vi jo ikke meget bedre end dem, som bekæmper ytringsfriheden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Den 30. september 2005 offentliggjorde morgenavisen Jyllands-Posten 12 tegninger af profeten Muhammed, og det udløste en historisk debat om ytringsfrihed og om grænserne for ytringsfrihed.

For Det Radikale Venstre er det helt afgørende at fortsætte kampen for ytringsfrihed. Kampen for demokrati er en kamp, der skal kæmpes hver dag. For os er det ikke mindst vigtigt at sikre alle mennesker rettigheden til og muligheden for at tale magthaverne midt imod. Et demokratisk styrke kan måles på vilkårene for dem, der vil og mener noget andet end flertallet.

KL 15.25

I de lande, hvor der ikke er demokrati, drejer det sig selvfølgelig om at støtte op om de mennesker, der vover at tale de totalitære kræfter imod. Og det er det sidste, som det her beslutningsforslag drejer sig om. Som demokratisk land har vi en forpligtelse til at støtte de mennesker, der kæmper demokratiets sag ude i verden.

Det kan vi gøre ved at støtte konkrete demokratiprojekter i totalitære lande, det kan vi gøre gennem den måde, vi indretter ulandsbistanden på osv. Men vi kan også gøre noget, der er endnu mere konkret. Vi kan sige til forfulgte forfattere og journalister og andre kunstnere, at de i